

Nieuws

Laatste nieuws

Binnenland

Politiek

Buitenland

Economie

Video

Fotoseries

Kerk & Religie

Opinie

Boeken

Muziek

Achtergrond

Koninklijk huis

Gezondheid

Consument

Onderwijs &

Samenleving

Geschiedenis &

Cultuur

Natuur & Techniek

Dossiers

Service

Banen

CHE

Kom
óók
de
sfeer
proeven

Maart 2012

TWITTER.COM/BUIJSSEMODE

ZOEK BUIJSSEMODE OP FACEBOOK

BUIJSSE
MODE
WEBSHOP

ONDERWIJS & SAMENLEVING

Vrouw van pornoverslaafde man knokt voor haar huwelijk

08-03-2012 15:48 | gewijzigd 08-03-2012 19:14 | Michiel Bakker

"Ik voelde me een leeggelopen ballon".

Ze houdt van Roelof, haar man, en wil niets liever dan samen met hem en hun vier kinderen gelukkig zijn. Intussen gaat ze er al jaren onder gebukt dat hij aan porno verslaafd is. Soms weet Esther Versluis niet hoe het verder moet. Dan voelt ze zich „ontzettend minderwaardig en lelijk.“ Toch blijft ze knokken voor haar huwelijk.

Hoewel het al zeven jaar geleden is, zal ze het niet snel vergeten.

Als Esther thuiskomt zegt haar man dat hij iets ergs moet vertellen. „Ik dacht dat er iets was gebeurd met een familielid, maar Roelof zei dat hij een porno-dvd had bekeken. Hij voelde zich vreselijk en had enorme spijt. De dvd had hij inmiddels kapotgemaakt en weggegooid.“

De biecht van haar man verwart Esther. „Ik vond het heftig, verschrikkelijk. Maar ik was ook blij dat Roelof er uit zichzelf mee kwam, dat hij er open en eerlijk over was en er zelf last van had.“ Al snel blijkt dat het niet bij die ene keer blijft. Inmiddels hangt de seksverslaving van Roelof al jaren als een donkere wolk boven het huwelijk van het echtpaar, dat lid is van een reformatorische kerk.

Esther: „Soms ging het een paar maanden goed, maar dan keek Roelof thuis of in de bibliotheek toch weer porno of fantaseerde hij over vrouwen uit onze omgeving. Vooral de laatste twee jaar werden de tussenpozen kleiner. Roelofs schuldgevoel nam naar mijn idee af. Als het misging, vertelde hij het eerlijk, maar het stopte niet.“

Naarmate het probleem zich vaker voordoet, gaat Esther meer beseffen wat dit met haar als vrouw doet. „Ik ging me minderwaardig voelen, werd onzeker, vond mezelf lelijk. Roelof zegt altijd: „Het ligt niet aan jou. Al zou ik de knapste vrouw van de wereld hebben, dan zou porno me nog trekken.“ Ik weet dat hij dat meent, maar het voelt anders.“

Bij tijden heeft Esther er moeite mee om naar de kerk te gaan. „Ik vind het verschrikkelijk hoe uitdagend sommige vrouwen er zelfs daar bij zitten. Soms maakt het me boos. Op andere momenten heb ik medelijden. Dan denk ik: Misschien word je te weinig gewaardeerd door je eigen man en ben je daarom op zoek naar bevestigende blikken van anderen. Maar als christen ben je wel verantwoordelijk voor de manier waarop je je kleedt. Mannen zijn visueel ingesteld. Daar moet je als vrouw geen misbruik van maken.“

Op den duur stelt Esther haar man een duidelijke grens. „Ik zei: Als je deze week nog een keer porno kijkt, moet je drie dagen weg. Toen ik die avond thuiskwam, was het weer fout gegaan. Dat voelde zo erg! Toch zette ik mijn man niet de deur uit. Waarom niet? Het zou in de buurt opvallen als hij er drie dagen niet was. Ik moest er niet aan denken dat mensen zouden merken wat er aan de hand was.“

Lange tijd hoopt Esther dat haar man hulp zal zoeken. Ze is blij als hij eind 2010 besluit zich aan te melden voor een [mannengroep bij De Vluchtheuvel](#), een reformatorische hulporganisatie. De deelnemers komen tien keer bijeen, hun vrouwen vijf keer. Esther vindt het fijn dat ze haar ervaringen kan delen met lotgenoten. „Het was geen klaaggroepje. Iedereen was erop gericht samen verder te kunnen.”

Als het traject voorbij is, blijkt het probleem van haar man niet opgelost. „Hij begon eraan met het idee: ze helpen me er wel van af. Zo werkt het niet. Je moet er ontzettend hard voor knokken. Er is een diepe innerlijke motivatie nodig om niet de vluchtwereld van de porno te blijven opzoeken als het bijvoorbeeld op je werk even niet lekker gaat. Er moet een knop in je hoofd om.”

In 2011 raakt Esther diep in de put. „De rek was er helemaal uit. Ik zag het leven niet meer zitten. Van mezelf ben ik een vrolijke, gezellige kletskaus. Daar was niets van over, al hield ik dat voor de buitenwereld angstvallig verborgen. Ik verwaarloosde mezelf. Gezellige gezinsmomenten vermeed ik, want die deden verschrikkelijk zeer. We waren niet het warme nest dat we onze kinderen graag wilden bieden. Roelof en ik zeiden alleen het hoognodige tegen elkaar en de sfeer was gespannen.”

Op een internetforum van de organisatie Kostbaar Vaatwerk (zie kader) deelt Esther haar ervaringen met lotgenoten. Ook bezoekt ze enkele landelijke ontmoetingsdagen. „Dan kan ik mijn masker even afdoen, mezelf zijn, hoef ik geen mooi weer te spelen. Tegen iedere vrouw die met deze problematiek te maken heeft, zou ik willen zeggen: Zoek professionele hulp én leg contact met Kostbaar Vaatwerk om je hart te luchten.”

Recent is Roelof weer aan een hulpverleningstraject begonnen. „Diverse christelijke instellingen hadden een wachtlijst. Via het forum van Kostbaar Vaatwerk werd ik geattendeerd op een pastorale hulpverlener bij wie hij direct terecht kon. De eerste keer ben ik mee geweest. Het raakte me dat deze man, die een evangelische achtergrond heeft, het gesprek begon en eindigde met gebed. Dat waren we bij onze reformatorische instellingen niet gewend, maar het is heel belangrijk. Zonder Gods hulp helpt niets.”

Ten einde raad heeft Esther wel eens gedacht: „Laat mijn man maar lekker zijn gang gaan met porno. Ik was helemaal op en dacht: Als we het er niet meer over hebben, is er in ieder geval rust in huis.” Toch beseft ze dat dat de weg niet is. „Een familielid wees me op Psalm 133: „Waar liefde woont, gebiedt de Heer' de zegen. Daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen, en 't leven tot in eeuwigheid.” Dat is het perspectief waar het om gaat. Mijn hardheid, boosheid en gekwetstheid moesten weer plaatsmaken voor liefde.”

Dankzij gesprekken met een psycholoog krijgt Esther de laatste maanden langzamerhand haar zelfvertrouwen terug. „Ik ben gelukkig niet meer de leeggelopen ballon van een jaar geleden.” Een van de moeilijkste dingen vindt ze het grenzen stellen tegenover haar man én het accepteren van zichzelf.

Esther heeft goede hoop dat de gesprekken die Roelof nu voert, op basis van het boek “Strijdlust”, meer effect zullen hebben dan vorige therapieën. Waarop ze die hoop baseert? Ze lacht. „Ik weet het niet precies. De laatste weken heb ik het idee dat er iets is veranderd bij Roelof. Ten diepste lijdt hij net zo goed onder zijn verslaving. Mijn hoop heeft ook alles met liefde te maken. Ondanks alles houd ik nog steeds van Roelof. Hij is geen stiekeme gluiperd maar gewoon een leuke, open vent. Ik wil samen verder, samen gelukkig worden.”

Esther en Roelof Versluis heten in werkelijkheid anders. Reageren op dit artikel? Mail naar mensen@refdaq.nl.